

Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV

16 Článek 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. L 81, s. 24, dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“), stanoví:

„Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.“

17 Podle čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 lze evropský zatýkací rozkaz vydat mimo jiné tehdy, byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření a délka tohoto trestu nebo ochranného opatření je nejméně čtyři měsíce.

18 Výkon evropského zatýkacího rozkazu lze odmítnout z důvodů obsažených v člancích 3 a 4 tohoto rámcového rozhodnutí.

Rámcové rozhodnutí 2005/214/SVV

19 Podle bodu 2 odůvodnění rámcového rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut (Úř. věst. L 76, s. 16), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. L 81, s. 24, dále jen „rámcové rozhodnutí 2005/214“), „[z]ásada vzájemného uznávání by se měla uplatňovat na peněžité tresty a pokuty uložené soudními nebo správními orgány, aby bylo usnadněno vymáhání těchto trestů a pokut v jiném členském státě, než ve kterém byly uloženy“.

Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV

20 Článek 3 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii (Úř. věst. L 327, s. 27), nadepsaný „Účel a oblast působnosti“, stanoví:

„1. Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů.

2. Toto rámcové rozhodnutí se použije, nachází-li se odsouzená osoba ve vydávajícím nebo vykonávajícím státě.

[...]“

Rámcové rozhodnutí 2009/948/SVV

21 Bod 3 odůvodnění rámcového rozhodnutí Rady 2009/948/SVV ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení (Úř. věst. L 328 s. 42) uvádí:

„Cílem opatření stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí by mělo být předcházení situacím, kdy jsou proti totožné osobě vedena v různých členských státech souběžná trestní řízení ve věci stejných skutečností, což by mohlo vést k pravomocnému rozhodnutí v těchto řízeních ve dvou nebo více členských státech. Rámcové rozhodnutí proto usiluje o to zabránit porušování zásady *ne bis in idem*, stanovené v článku 54 [ÚPSD] [...]“

22 Podle čl. 5 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, pokud má příslušný orgán členského státu oprávněné důvody se domnívat, že v jiném členském státě probíhá souběžné řízení, kontaktuje příslušný orgán tohoto jiného členského státu, aby potvrdil existenci takového souběžného řízení, s cílem zahájit přímé konzultace.

Vnitrostátní právo

Německé právo

23 Podle § 7 odst. 1 trestního zákoníku (Strafgesetzbuch), nadepsaného „Použitelnost na trestné činy spáchané v cizině v jiných případech“:

„[N]ěmecké trestní právo se vztahuje na činy, které byly spáchany v cizině proti Němci, jestliže je čin v místě spáchání činu také trestný, nebo jestliže místo spáchání činu nepodléhá žádné trestní pravomoci.“

24 Ustanovení § 263 trestního zákoníku, nadepsaného „Podvod“, zní takto:

„(1) Kdo s úmyslem získat pro sebe nebo druhého neoprávněnou majetkovou výhodu způsobí na cizím majetku škodu tím, že předstíráním falešných nebo překroucením či zamlčením pravdivých skutečností vyvolá omyl nebo jej udržuje, bude potrestán trestem odnětí svobody až na pět let nebo peněžitým trestem.

[...]

(3) Ve zvláště závažných případech bude pachatel potrestán odnětím svobody na šest měsíců až deset let. O zvláště závažný případ v zásadě jde, když pachatel:

1. jedná profesionálně nebo jako člen organizované skupiny [...]“

25 Podle § 1 zákona o předkládání žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru v oblasti policejní a justiční spolupráce v trestních věcech podle článku 35 EU (Gesetz betreffend die Anrufung des Gerichtshofs der Europäischen Gemeinschaften im Wege des Vorabentscheidungsverfahrens auf dem Gebiet der polizeilichen Zusammenarbeit und der justitiellen Zusammenarbeit in Strafsachen nach Art. 35 des EU-Vertrages), ze dne 6. srpna 1998 (BGBl. 1998 I, s. 2035), mohou všechny německé soudy předložit Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce v oblasti uvedené v článku 35 EU týkající se platnosti a výkladu rámcových rozhodnutí nebo výkladu úmluv nebo platnosti a výkladu prováděcích opatření týkajících se úmluv v této oblasti.

Italské právo

26 Článek 640 odst. 1 trestního zákoníku, nadepsaný „Podvod“, stanoví:

„Kdo klamavým nebo podvodným jednáním uvede někoho v omyl a neoprávněně tak sebe nebo jiného na úkor druhého obohatí, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta a peněžitým trestem od 51 do 1 032 eur.

[...]“

27 Článek 444 odst. 1 trestního řádu stanoví:

„Obžalovaný a státní zastupitelství mohou požádat soud o uložení náhradního trestu odpovídajícího druhu a v přiměřené míře, nebo peněžitého trestu sníženého nejvýše o třetinu sazby, nebo trestu odnětí svobody, pokud tento trest vzhledem k okolnostem a snížený nejvýše o třetinu délky nepřekračuje 5 let, buď samostatně, nebo vedle peněžitého trestu.“

28 Podle čl. 656 odst. 5 trestního řádu odloží státní zastupitelství výkon trestu odnětí svobody, je-li kratší než tři roky. Pokud odsouzený nepodá žádost o jiné opatření než odnětí svobody, státní zastupitelství podle čl. 656 odst. 8 tohoto řádu odklad výkonu zruší.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

29 Ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že Z. Spasic, srbský státní příslušník, je stíhán Staatsanwaltschaft Regensburg (státní zastupitelství v Řezně, Německo) pro to, že jako člen organizované skupiny spáchal dne 20. března 2009 v Miláně (Itálie) podvod. Oběť, Wolfgang Soller, německý státní příslušník, když byla kontaktována spolupachatelem Z. Spasice, předala posledně uvedenému částku 40 000 eur v malých bankovkách výměnou za bankovky v hodnotě 500 eur, které se později ukázaly být falešné.

30 Zoran Spasic, na kterého vydal dne 27. srpna 2009 Staatsanwaltschaft Innsbruck (Rakousko) evropský zatýkací rozkaz z důvodu jiných trestných čin spáchaných stejným způsobem, byl dne 8. října 2009 zadržen v Maďarsku a poté předán rakouským orgánům. V tomto členském státě byl rozhodnutím ze dne 26. srpna 2010 odsouzen k trestu odnětí svobody v délce sedm let a šest měsíců a toto rozhodnutí nabylo právní moci.

31 Dne 25. února 2010 vydal Amtsgericht Regensburg (okresní soud v Řezně) vnitrostátní zatýkací rozkaz týkající se podvodu spáchaného v Miláně, na základě kterého vydal Staatsanwaltschaft Regensburg dne 5. března 2010 evropský zatýkací rozkaz.

32 Tribunale ordinario di Milano (soud v Miláně, Itálie) rozhodnutím ze dne 18. června 2012, které nabylo právní moci dne 7. července 2012, odsoudil Z. Spasice v nepřítomnosti pro trestný čin podvodu spáchaný dne 20. března 2009 v Miláně k trestu odnětí svobody v délce jeden rok a k zaplacení peněžitého trestu ve výši 800 eur. Z tohoto rozhodnutí Tribunale ordinario di Milano vyplývá, že Z. Spasic, který byl ve vazbě v Rakousku, učinil písemné přiznání a vnitrostátní soud s ohledem na toto přiznání uplatnil článek 640 trestního zákoníku a článek 444 trestního řádu. Státní zastupitelství u Tribunale ordinario di Milano odložilo výkon trestu podle čl. 656 odst. 5 posledně uvedeného řádu.

33 Rozhodnutím ze dne 5. ledna 2013 totéž státní zastupitelství zrušilo odklad výkonu trestu a nařídilo uvěznění odsouzeného za účelem výkonu jeho výše uvedeného trestu odnětí svobody na jeden rok a zaplacení peněžitého trestu ve výši 800 eur.

34 Dne 20. listopadu 2013 vydal Amtsgericht Regensburg vůči Z. Spasicovi nový rozšířený evropský zatýkací rozkaz, jehož bod I se týká podvodu, který spáchal jako člen organizované skupiny v Miláně dne 20. března 2009 vůči W. Sollerovi, již uvedeného v evropském zatýkacím rozkaze ze dne 25. února 2010, a bod II jiných skutků.

35 Zoran Spasic je od 6. prosince 2013, kdy jej na základě evropského zatýkacího rozkazu ze dne 5. března 2010 předaly rakouské orgány německým orgánům, ve vazbě v Německu.

36 Zoran Spasic napadl rozhodnutí o jeho ponechání ve vazbě u Amtsgericht Regensburg, přičemž v podstatě tvrdil, že nemůže být stíhán v Německu pro čin spáchaný v Miláně dne 20. března 2009, jelikož za tentýž čin již byl odsouzen pravomocným a vykonatelným rozsudkem Tribunale ordinario di Milano.

37 Usnesením ze dne 13. ledna 2014 Amtsgericht Regensburg jeho opravný prostředek zamítl a předložil věc Landgericht Regensburg (zemský soud v Řezně). Dne 23. ledna 2014 Z. Spasic zaplatil bankovním převodem částku 800 eur z titulu peněžitého trestu uloženého Tribunale ordinario di Milano a předložil Landgericht Regensburg doklad o tomto zaplacení.

38 Rozhodnutím ze dne 28. ledna 2014 Landgericht Regensburg potvrdil usnesení Amtsgericht Regensburg a upřesnil, že ponechání ve vazbě může být platně založeno na činu popsaném v bodě I zatýkacího rozkazu ze dne 20. listopadu 2013, tedy činu spáchaném v Miláně dne 20. března 2009, kterého se týká rozhodnutí Tribunale ordinario di Milano.

39 Zoran Spasic podal proti tomuto rozhodnutí Landgericht Regensburg opravný prostředek k Oberlandesgericht Nürnberg (vrchní zemský soud v Norimberku). Poukazuje v podstatě na to, že omezující ustanovení článku 54 ÚPSD nemohou platně omezit působnost článku 50 Listiny a že by měl být propuštěn na svobodu vzhledem k tomu, že zaplatil peněžitý trest 800 eur.

40 Podle předkládajícího soudu, který uvádí, že se v tomto bodě odvolává na ustálenou judikaturu Bundesgerichtshof (spolkový soudní dvůr), představuje článek 54 ÚPSD omezující ustanovení ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny. Zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 50 Listiny se tudíž uplatní za podmínek stanovených v článku 54 ÚPSD. Tento soud nicméně poukazuje na to, že Soudní dvůr se nikdy nevyjádřil ke slučitelnosti článku 54 ÚPSD s článkem 50 Listiny ani k tomu, jaký dopad má to, že osoba odsouzená jedním a tímtéž rozhodnutím k trestu odnětí svobody a k zaplacení peněžitého trestu vykoná pouze druhou ze sankcí.